

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Поморие, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПОМОРИЕ, III СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър М. Димитров

при участието на секретаря ГАЛИНА АТ. КОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от Димитър М. Димитров Гражданско дело № 20222160100380 по описа за 2022 година

взе предвид следното.

Производството е образувано по искова молба от Д. К. П. от грБ., със съдебен адрес в гр.Айтос, против Министерството на правосъдието.

Ищцата твърди, че заема длъжността „Държавен съдебен изпълнител“ (ДСИ) при Районен съд – Айтос, считано от 17.07.2006 г., съгласно трудови договори № ЛС-И-278/07.07.2006 г. и № ЛС-И-614/21.04.2008 г., сключени между нея и Министерство на правосъдието, представлявано от министъра на правосъдието, като продължителността на трудовото и правоотношение е 15 г. и 10 м.

Твърди, че ежегодно и е определяно и изплащано допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 2% върху основното и месечно трудово възнаграждение.

Сочи, че от края на 2019 г. до 02.08.2021 г. ползвала отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете, след което и въз основа на подписано от страните допълнително споразумение към трудов договор № СД-01-656/20.07.2021 г., работодателят определил и изплащал на ищцата допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер 26% върху основното и месечно трудово възнаграждение, вместо 30 %, с аргумент, че за времето през което ищцата е ползвала горепосочения отпуск не следва да се начислява допълнително възнаграждение.

Предявен е иск с правно основание чл.128, т.2 КТ, за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата 540 лв., представляваща допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, в размер на 4 % месечно върху основно месечно възнаграждение в размер 2 704.10 лв., за периода от 01.08.2021 г. до 31.12.2021 г., както и за

осъждане на ответника да заплати на ищцата допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, в размер на 4 % месечно върху основно месечно възнаграждение в размер 2 969.60 лв., за периода от 01.01.2022 г. до предявяване на иска – 08.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното и изплащане.

Предявен е и иск с правно основание чл.86 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер 34.74 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на паричното задължение за допълнителното възнаграждение, в размер на законната лихва върху същото за периода от 01.08.2021 г. до предявяване на иска.

Претендират се от ищцата и разноските по делото.

Исковата молба е приета от съда и препис от нея, заедно с приложенията е изпратен на ответника, който в срока по чл.131, ал.1 ГПК, е подал отговор.

Исковата молба е приета за разглеждане и препис от нея е връчен на ответника, който в срока по чл.131, ал.1 ГПК, чрез пълномощник е подал отговор, в който застъпва становище за неоснователност и недоказаност на предявените искове, като такИ. моли съдът да ги отхвърли изцяло. Също претендира разноски.

В съдебно заседание ищцата се явява лично, поддържа предявените претенции.

В съдебно заседание ответникът се представлява от пълномощник –юрисконсулт, който поддържа застъпеното с отговора становище за неоснователност на претенциите.

За да се произнесе по така поставените за решаване правни спорове съдът взе предвид от фактическа и правна страна следното.

По делото не се спори, а и се установява се от представените по делото преписи от трудов договор № ЛС-И-278/07.07.2006 г. и № ЛС-И-614/21.04.2008 г., че считано от 17.07.2006 г., страните са в трудово правоотношение, по силата на което ищцата заема длъжността ДСИ при Районен съд – Айтос.

Не се спори също така, че в периода от 19.12.2019 г. до 02.08.2021 г., т.е. 1г,8м. и 12 д., ищцата е ползвала отпуск за бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишната му възраст.

Безспорно е на следващо място, а и се установява от представения препис от допълнително споразумение № СД-01-656/20.07.2021 г., към трудов договор № ЛС-И-614/21.04.2008 г., че считано от 02.08.2021 г., на ищцата е определено 26 % допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, за прослужени 15 г. и 12 д., при размер на допълнителното възнаграждение от 703.07 лв.

Не се спори също така, а и се установява от представените преписи от заповед № ЛС-И-551/19.05.2014 г., на министъра на правосъдието, че допълнителното месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната месечна заплата на ДСИ е 2% за една календарна година трудов стаж и професионален опит.

Основният, а и единствен, спорен въпрос по делото е дали времето, през което ищцата е

ползвала отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете, следва да се вземе предвид при определяне размера на допълнителното и месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит.

Ответникът застъпва становище, че понятията трудов стаж и професионален опит следва да се разграничат, че по време на отпуска за бременност, раждане и отглеждане на дете ищцата не е упражнявала действително дейност като ДСИ, респ. не е придобила професионален опит, поради което това време не следва да се зачита при определяне на размера на допълнителното трудово възнаграждение.

Настоящият съдебен състав не споделя това становище на ответника поради следното.

Съгласно чл.351, ал.1 от КТ, трудов стаж е времето, през което работникът или служителът е работил по трудово правоотношение, доколкото друго не е предвидено в този кодекс, или в друг закон, както и времето, през което лицето е работило като държавен служител.

По силата на чл.352, ал.1, т.4 от КТ, за трудов стаж се признава и времето по трудово правоотношение, през което работникът или служителът не е работил, в случаите на ползваните неплатени отпуски за временна неработоспособност, за бременност и раждане и при осиновяване на дете до 5-годишна възраст.

Съгласно чл.12, ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор, а по силата на чл.12, ал.2 от НСОРЗ, за придобит трудов стаж и професионален опит се зачита стажът, признат по реда на КТ за времето, през което работникът или служителът е работил и продължава да работи в предприятието, в т.ч. на различни работни места и длъжности.

Нормата на чл.12, ал.2 от НСОРЗ, приравнява стажа по чл.12, ал.1 от НСОРЗ на този, признат по реда на КТ, включително и в хипотезата на чл.352, ал.1, т.4 от КТ, т.е. с тази норма не е въведено като изискване за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит работникът/служителят реално/действително да е полагал труд.

Такъв извод не може да се направи и от сочената от ответника разпоредба на чл.12, ал.8 от НСОРЗ, съгласно която допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит се заплаща за действително отработено време в рамките на съответната месечна продължителност на работното време само по основното трудово правоотношение, а при непълно работно време - по всеки отделен трудов договор, до допълването им до съответната месечна продължителност на работното време, тъй като посочената разпоредба урежда допълнителното трудово възнаграждение в хипотезите на външно съвместителство по чл.111 КТ.

Изискването работникът/служителят реално/действително да е полагал труд, за да му се дължи допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит не се извежда и от съдържанието на понятието „професионален опит“, дадено в §1, т.8

от Закона за признаване на професионални квалификации (ЗППК), съгласно който „професионален опит“ е времето, през което заявителят действително и законно е упражнявал съответната професия на пълно работно време или равностойно непълно работно време в държава членка и това е така, тъй като този закон урежда обществени отношения, различни от тези, уредени в КТ, а именно условията и реда за признаване на професионални квалификации, придобити в други държави членки и в трети държави, с цел достъп и упражняване на регулирани професии в Република България, условията и реда за частичен достъп до упражняване на регулирана професия и признаването на стаж за усвояване на професията в друга държава членка, както и правилата за извършване на оценка на пропорционалността преди въвеждането на нови или изменението на действащи разпоредби в законов, подзаконов или административен акт, с които се ограничава упражняването или достъпът до регулирани професии –чл.1 от ЗППК.

Допълнителното трудово възнаграждение по чл.12 от НСОПЗ, за придобит трудов стаж и професионален опит е с постоянен характер, същото е задължително за изплащане, когато са налице предпоставките за получаването му /чл. 6, ал.1, т.1 от НСОПЗ/, поради което възражението, че страните са се съгласили с по-малък размер на същото по реда на чл.119 КТ, с подписването на допълнително споразумение № СД-01-656/20.07.2021 г., е неоснователно.

Предвид изложеното и тъй като съгласно чл.128, т.2 КТ, работодателят е длъжен да заплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, искът е установен по основание.

От представените по делото доказателства се установява, че за м.август на 2021 г., дължимото на ищцата допълнително месечно възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е в размер 811.23 лв. (30% за прослужени 15 г., върху основно месечно възнаграждение от 2 704.10 лв.), а за периода до м.декември на 2021 г., дължимият общ размер на това възнаграждение е 4 056.15 лв. При изплатено от работодателя за периода допълнително възнаграждение в общ размер 3 515.35 лв., остава дължимо възнаграждение в размер 540.80 лв.

За периода от м.януари 2022 г. до предявяване на иска – 08.06.2022 г., дължимият общ размер на възнаграждението е 5 345.28 лв. (30% месечно върху основно месечно възнаграждение за периода от 2 969.60 лв.) като при изплатено от работодателя допълнително възнаграждение в общ размер 4 632.60 за периода, дължимо остава такова в размер 712.68 лв.

Така за целия процесен период разликата между платеното и дължимото на ищцата допълнително възнаграждение е в размер 1 253.48 лв., до който размер искът следва да се уважи, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното и изплащане.

Предвид основателността на главната претенция, основателна е и следва да се уважи и аксесорната такава за присъждане на обезщетение за забавено плащане на разликата между

платеното и дължимото допълнително възнаграждение, в размер на законната лихва върху тази разлика, считано от началото на месеца, следващ месеца, за който същата се дължи, до предявяване на иска – 08.06.2022 г.

Изчислен от съда общият размер на обезщетението за забавено изпълнение е 114.01 лв., която сума ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата.

Предвид изхода от спора разноси на ответника не се дължат поради което искането му за присъждане на такИ. следва да бъде оставено без уважение.

На основание чл.78, ал.6 ГПК, в тежест на ответника следва да бъде възложена и дължимата по делото държавната такса в размер в размер 54.70 лв., определена съобразно предписанието на чл.1 от ТДТССГПК.

Мотивиран от изложеното Районен съд – Поморие

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието, БУЛСТАТ 000695349, представлявано от министъра на правосъдието, с адрес гр.София, 1040, ул. „Славянска“, № 1, да заплати на Д. К. П., ЕГН *****, с адрес грБ., ул. „Х.К.“, №**, вх.*; ет.*, със съдебен адрес Районен съд – Айтос, гр.Айтос, ул. „Ц.О.“ №**, **, сумата 1 253.48 лв. (хиляда двеста петдесет и три лева и четиридесет и осем стотинки), представляваща разликата между заплатеното от работодателя/ответник и дължимото на ищцата, в качеството и на държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Айтос, допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, за периода за периода от 01.08.2021 г. до 08.06.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.06.2022 г., до окончателното и изплащане, както и сумата 114.01 лв. (сто и четиринадесет лева и една стотинка), представляваща обезщетение за забавено плащане на разликата между платеното и дължимото допълнително възнаграждение, в размер на законната лихва върху тази разлика, считано от началото на месеца, следващ месеца, за който същата се дължи, до предявяване на иска – 08.06.2022 г.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието, БУЛСТАТ 000695349, да заплати в полза на държавата, по сметката на РС – Поморие за държавни такси, сума в размер 54.70 лв. (петдесет и четири лева и седемдесет стотинки), представляваща държавна такса.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Министерството на правосъдието, БУЛСТАТ 000695349, за присъждане на разноси по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд –Б. в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Районен съд – Поморие: _____